

[Hans Thyge Jacobsen.]

Erhvervs Udøvelse, skal slæbe paa en stadig større Vægt af Alderdomsforsørgelse, men jeg ønsker at give mine Tanker det Udtryk, at naar jeg og de Kammerater, jeg har i vort Lands Ungdom, en Gang bliver gamle, saa ønsker vi ikke at være i den Situation, at den Udvikling, som vi er inde i, ført betydeligt videre frem, skal tvinge os til med en utaalelig Byrdes Vægt at ligge de af vore Børn til Byrde, som til den Tid er unge og staar i Erhvervsvanskeligheder, gennem en saadan Alderdomsforsørgelse som den, det her drejer sig om. Vi ønsker at faa taget fat i Tide, Tiden er inde nu, mine Herrer, hvor det kan gøres lempeligt, hvor det kan gøres gradvis og uden de oprivende politiske Kampe, som den højtærede Socialminister hentydede til, hvor det endogsaa kan gøres med en Socialminister i Spidsen, der har Forstand paa disse Ting trods nogen. Vi fra vort Partis Side skulde derfor meget ønske, at man under den videre Behandling af dette Lovforslag her paa Rigsdagen kunde naa et væsentligt Skridt videre i Retning af en effektiv Folkeforsikring.

A. M. Hansen: Det foreliggende Lovforslag, der forhaabentlig i Løbet af en Times Tid vil blive færdigbehandlet og vedtaget i dette høje Ting, og som forhaabentlig inden denne Maanedes Udgang vil blive ophøjet til Lov, samler de tre bestaaende Love, Loven om Sygeforsikring, Loven om Invalidrente og Loven om Aldersrente, til et Hele og skaber paa disse tre Omraader en Række Forbedringer uden at ændre ved Grundprincipperne i de hidtil gældende Love. Medens Loven om Sygeforsikring og Loven om Invaliderente fremdeles bygger paa Forsikringsprincippet, idet de forsikrede selv afholder en væsentlig Del af Udgifterne, er Aldersrenten som hidtil vederlagsfri. Nu hørte jeg nok, at det ærede Medlem Hr. Krag ønskede at fastslaa, at Aldersrenten var med inde i Forsikringen. Jeg skal ikke gaa ind i nogen større Debat om dette Spørgsmaal, det er underordnet, men det forekommer mig dog, at der ingen Grund er til at gaa bort fra det Princip angaaende Aldersrenten, vi hidtil har været enige om i dansk Lovgivning, at den skulde være vederlagsfri, saa meget mere som de Præmier, der skal betales til Sygeforsikring og til Invalidforsikring, paa ingen Maade dækker disse Forsikringer.

Jag vender mig særlig mod de Konserveratives Opfattelse af Udtrykket „Folkeforsikring“ i Stedet for Aldersrente; navnlig

finder jeg det urimeligt i en Tid som denne, hvor de økonomiske Vanskeligheder er store, at tænke paa det, som det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen udtalte sig om for et Øjeblik siden, at faa oprettet en Forsikringsfond. Vi for vort Vedkommende vil ikke gaa med til at lægge en stor ny Byrde paa de Befolkningslag, som i Forvejen maa betale store Forsikringsbeløb. Jeg tænker her paa Arbejdsløshedsforsikringen, Sygeforsikringen og Invaliderrenten: de, der betaler disse Beløb, betaler op mod 60 Mill. Kr. aarlig! Det nuværende Slægtled vil faa vanskeligt nok ved at klare Aldersrenten til vore egne gamle, det vil i Tider som dem, vi nu oplever, blive uoverkommeligt tillige at samle sammen til den kommende Slægts Alderdomsforsikring.

Den retfærdigste og mest praktiske Ordning er efter min Mening, at hvert Slægtled sørger for sine gamle. Det giver den letteste og simpleste Administration og større Mulighed for at sikre de gamle en Rente, der staar i passende Forhold til Priserne paa Livsfornödenhederne til de skiftende Tider, og endelig bidrager den gældende Aldersrenteordning, som fortsættes, ogsaa efter at dette Forslag er blevet til Lov, til at udvikle i Befolkningen den Opfattelse, som ogsaa har Værdi paa anden Maade, at det bør være en Æressag for Slægten, der staar i sin Manddoms Kraft, at sørge godt for sine gamle. Derfor er det, jeg vender mig mod det Synspunkt, at Gennemførelsen af dette Forslag skulde betyde, at vi gaar ind paa Forsikringstanken ogsaa med Værdi til Aldersrenten.

Der er fra de ærede Medlemmers Side, særlig fra den ærede Ordførers Side, men ogsaa fra den ærede Ordfører for Venstres Side, gaaet meget i Enkeltheder. Jeg skal afholde mig fra dette, men kan dog ikke helt undlade at komme ind paa Enkeltheder, navnlig i Anledning af det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsens Tale. Det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen udtalte sin Sorg over, at den højtærede Minister, som havde rost ham ved Begyndelsen af denne Sags Behandling, ikke havde fortsat med denne Ros. Ja, jeg maa sige, at naar man læser det ærede Medlems Tale paa et tidligere Tidspunkt af denne Sags Behandling, nemlig da den var til første Behandling i Samlingen 1930—31, og ser, hvad det ærede Medlem dér har sagt, saa er det ikke underligt, om der har været lidt Ros til ham fra den højtærede Ministers Side. Det ærede Medlem begyndte nemlig sin Tale med at udtale sin store Glæde over en Slutningsbemærkning, som den